

Sygn. akt I C 865/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2017r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: st. sekr. sądowy E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 maja 2017 r. w S. sprawy

z powództwa **J. S. i D. T.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powodów J. S. i D. T. solidarnie kwotę 17.188,79 zł (siedemnaście tysięcy sto osiemdziesiąt osiem złotych i 79/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22.06.2011 r. do 31.12.2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powodów J. S. i D. T. solidarnie kwotę 3.992,00 zł (trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote i 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 968,17 zł (dziewięćset sześćdziesiąt osiem złotych i 17/100) tytułem zwrotu wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków.

Sygn. akt I C 865/14

UZASADNIENIE

Powodowie J. S. i D. T. wnieśli o zasądzenie od **pozwanego (...) S.A. w W.** na rzecz powodów solidarnie kwoty 17.823,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22.06.2011 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Na uzasadnienie zgłoszonych żądań powodowie argumentowali, iż w dniu 22.05.2011r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd A. Z. marki M. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdu, wystawioną przez pozwanego ubezpieczyciela. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 10.246,22 zł, zaniżając należne odszkodowanie.

W dniu 30.01.2014r. poszkodowany przeniósł na mocy umowy cesji na powodów wierzytelność przysługującą mu z tytułu przedmiotowej szkody. Powodowie domagali się różnicy pomiędzy należnym, a wypłaconym odszkodowaniem, zarzucając pozwanemu zaniżenie należnego świadczenia, m.in. poprzez zaniżenie wartości średnich

stawek roboczogodzin, wartości cen detalicznych oryginalnych części zamiennych o 65% oraz wartości materiałów lakierniczych o 33%.

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew żądał oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W ocenie pozwanego wypłacone odszkodowanie w postępowaniu likwidacyjnym zostało ustalone prawidłowo. Poddawał w wątpliwość okoliczność, czy wskutek wypadku z 22.05.2011r. doszło do uszkodzenia tarczy koła lewego tylnego oraz zarzucał, że kalkulacja naprawy strony powodowej została zawyżona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. Z. był właścicielem samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...). W dniu 22.05.2011 roku doszło do kolizji tego pojazdu z samochodem marki P. (...). Kierujący (...) zawinił kolizji, a właściciel auta był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W.. W dniu 22.05.2011 roku A. Z. zgłosił szkodę komunikacyjną z ubezpieczenia OC. (**bezsporne**).

Ubezpieczyciel dokonał oględzin pojazdu marki M. (...), przyjął odpowiedzialność za szkodę i sporządził kosztorys wysokości szkody w pojeździe, w której wycenił wartość naprawy na kwotę 10.246,22 zł brutto. Kwotę przyznanego odszkodowania wypłacono poszkodowanemu. (bezsporne).

W dniu 30.01.2014r. A. Z. zawarł z J. S. i D. T. – współnikami spółki cywilnej (...) w S. umowę w formie pisemnej, w której przelał na powodów wierzycelność z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną należnego od zobowiązanego do naprawienia szkody, z wyłączeniem wypłaconej już kwoty 10.246,22 zł. Powodowie sporządzili prywatną kalkulację naprawy auta na kwotę 28.069,69 zł.

A. Z. poinformował ubezpieczyciela w piśmie z dnia 30.01.2014r. o zawarciu umowy cesji i zmianie osoby wierzyciela. (bezsporne), nadto:

dowód: umowa cesji z dnia 30.01.2014r. /k.6 akt/, kalkulacja naprawy /k.18-21 akt/, pismo z dnia 30.01.2014r. /k.7 akt/.

Koszt naprawy uszkodzonego samochodu M. (...) nr rej. (...) w celu przywrócenia go do stanu sprzed kolizji z 22.05.2011r., skalkulowany wg zaleceń producenta tego pojazdu wynosi 27.435,01 zł brutto.

dowód: pisemna i ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu wypadków drogowych M. S. /k. 52-64, 97-98 akt, 100 akt/.

Lampa tylna lewa oraz aluminiowa tarcza koła tylnego lewego zostały zakwalifikowane do wymiany w kalkulacji naprawy z dnia 17.06.2011r. sporządzonej przez pozwanego ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego, przez rzeczoznawcę pozwanego, po przeprowadzeniu oględzin. Prawdopodobieństwo powstania takich uszkodzeń w kolizji z dnia 22.05.2011r. jest znaczące.

dowód: pisemna i ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu wypadków drogowych T. O. /k. 186-190, k.222 akt/.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości.

Na gruncie zgłaszanych w toku sprawy twierdzeń i zarzutów stron trzeba było w pierwszej kolejności zauważyć, iż nie było pomiędzy nimi sporu co do faktu, że w dniu 22.05.2011r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której samochód A. Z. uległ uszkodzeniu. Pozwany nie kwestionował również zasady istnienia swej odpowiedzialności odszkodowawczej wobec powodów, przyznając, że łączyła go z właścicielem auta kierowanego przez sprawcę kolizji umowa ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej oraz nie kwestionując legitymacji materialnej czynnej powodów, wywiezionej z umowy cesji wierzytelności, zawartej z poszkodowanym A. Z..

Strony różniły się natomiast co do oceny wysokości należnego powodom odszkodowania. Strona powodowa stała bowiem na stanowisku, że wypłacone przez pozwanego ubezpieczyciela odszkodowanie było zaniżone. W konsekwencji dochodzone w niniejszym procesie roszczenie stanowiło różnicę pomiędzy odszkodowaniem wypłaconym przez ubezpieczyciela a należnym wg strony powodowej.

Przystępując do oceny poruszanych w niniejszym postępowaniu kwestii należało przy tym zważyć, iż stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 kc).

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odpowiada co do zasady ogólnej konstrukcji z art. 822 kc i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 03.124.1152 z późn. zm.). W ustawie tej postanowiono, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Sąd zważył także, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. Określenie pojęć "szkody" i "odszkodowania" w razie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za szkody wyrządzone ruchem pojazdów mechanicznych, następuje na gruncie kodeksu cywilnego, bowiem zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu ponosi co do zasady odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. W istocie jednak powszechnie przyjmuje się, że naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Pod względem ekonomicznym (wartości świadczenia) występuje w takiej sytuacji "ekwiwalentność" obu postaci świadczeń odszkodowawczych, przy jednoczesnym stwierdzeniu, iż z przepisu art. 361 § 2 kc wynika obowiązek pełnej kompensaty szkody (por. uchwała SN z 12.10.2001r., III CZP 57/01, OSNC 2002/5/57).

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem (por. wyrok z dnia 07.08.2003r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410) szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy.

Podzielając w zupełności przytoczone stanowisko i ustalając koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed kolizji Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych i szacowania szkód w pojazdach M. S., potwierdzonej następnie w opinii biegłego sądowego T. O..

W pierwszej opinii pisemnej /k. 52-64 akt/ biegły oszacował po sporządzeniu kosztorysu naprawy systemem A., iż koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody określa kwota 27.435,01 zł brutto.

Do opinii powyższej strona powodowa nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń.

Strona pozwana natomiast w piśmie z 08.01.2015r. /k. 79 akt/ zakwestionowała jedynie, aby zakres uszkodzeń wskutek kolizji z 22.05.2011r. obejmował lewą tylną lampę oraz tarczę lewego tylnego koła. Zarzuciła, iż biegły nie wyjaśnił mechanizmu powstania uszkodzeń i nie wykazał jakie elementy pojazdu P. (...) mogły odpowiadać za powstanie takich uszkodzeń w pojeździe M., biorąc pod uwagę wysokość położenia tylnej lewej lampy oraz w jaki sposób powstały punktowe uszkodzenia od wewnętrznej krawędzi obrzeża tarczy koła M. w chwili, kiedy tarcza ta obracała się, gdyż pojazd był w ruchu.

Zasadność zastrzeżeń pozwanego była przedmiotem analizy w toku składania przez biegłego ustnej opinii uzupełniającej, na rozprawie dnia 18.02.2015r. Ustosunkowując się do zarzutów strony pozwanej biegły przekonująco wyjaśnił, iż o tym, jakie uszkodzenia mają związek rozpatrywanym zdarzeniem, wnioskował wyłącznie na podstawie zdjęć szkodowych i kwalifikacji ubezpieczyciela. Biegły stwierdził, iż wszystkie uszkodzenia ujęte przez ubezpieczyciela znajdowały się na jednej wysokości na lewym boku samochodu i tworzyły jeden ciąg skutkowo-zdarzeniowy. Uszkodzenia dolnego tylnego lewego narożnika lampy znajdują się na wysokości zarysowań błotnika, zatem element, który spowodował uszkodzenie boku samochodu wgniał i zarysowywał tylny błotnik, mógł też uszkodzić lampę, jej obudowę i klosz. W przypadku koła, na zdjęciu szkodowym widoczne są otarcia i zarysowania, które nie biegną obwodowo, lecz w poprzek koła i znajdują się na tej samej wysokości. Na tej podstawie można stwierdzić, że w chwili powstania koło to nie obracało się i mogło dojść do uszkodzenia krawędzi tarczy, dokładnie powstania ubytku materiału w tym miejscu, co kwalifikuje tarczę do wymiany.

Pozwany wniósł o powołanie dowodu z opinii innego biegłego zarzucając, iż biegły M. S. nie mógł odpowiedzieć na pytanie, jakie elementy samochodu sprawcy spowodowały uszkodzenie samochodu M. (...) nie był w stanie dokonać właściwej korelacji uszkodzeń.

Wniosek pozwanego o powołanie innego biegłego został uwzględniony. W opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacji T. O. określono koszt naprawy auta na kwotę 27.468,68 zł brutto. Ustosunkowując się do kolejnych zastrzeżeń pozwanego biegły na rozprawie dnia 30.12.2016r. uzupełniająco ustnie zaopiniował, iż oparł swą opinię na oględzinach i kosztorysie pozwanego, porządzonych w toku postępowania likwidacyjnego. W aktach szkody są bowiem fotografie uszkodzonego M., które sporządził ubezpieczyciel, kwalifikując tarczę koła tylnego lewego i lampę tylną lewą do wymiany. Kwalifikacja ubezpieczyciela została zweryfikowana przez biegłego na podstawie fotografii, który doszedł do wniosku, iż prawdopodobieństwo powstania takich uszkodzeń w analizowanej kolizji jest znaczące.

W piśmie z dnia 23.01.2017r. pozwany wniósł o powołanie trzeciego biegłego, kwestionując wnioski obu biegłych powołanych dotąd w niniejszej sprawie.

Analiza treści pisemnych opinii biegłego M. S. i T. O., uzupełnionych ustnie na rozprawie pozwalała na uznanie, że były one fachowe i wiarygodne. Biegli w sposób przekonujący uzasadnili swoje stanowisko wskazując przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparli oraz proces dochodzenia biegłych do wniosków stanowiących konkluzję opinii.

Obaj biegli podkreślali w niniejszej sprawie, iż kwalifikacji spornych części do wymiany dokonywali na podstawie dokumentów i fotografii zgromadzonych w aktach postępowania likwidacyjnego. To ubezpieczyciel dokonywał oględzin auta po wypadku i to pozwany zakwalifikował elementy do wymiany. Biegli wskazywali na znaczące prawdopodobieństwo takich uszkodzeń oraz istniejący ciąg przyczynowo – skutkowy zakresu i rodzaju uszkodzeń.

W ocenie Sądu strona pozwana nie powołała zarzutów, ani argumentów, mogących podważyć fachowość i wiarygodność opinii. Sąd zważył, że strona pozwana – wbrew obowiązkowi dowodzenia w tym zakresie, wynikającemu z art. 6 kc – nie przedłożyła dowodów pozwalających na wykazanie swych zarzutów w sytuacji, gdy to właśnie strona

pozwana w prowadzonym przez siebie postępowaniu likwidacyjnym zakwalifikowała sporne elementy do wymiany. Względem powyższe przesądzał o przyjęciu, że zmienione stanowisko pozwanego w omawianym zakresie pozostało nieudowodnione.

Sąd oddalił przy tym wniosek o powołanie trzeciego biegłego w niniejszej sprawie. Utrwalonym w orzecznictwie jest stanowisko, że nie można przyjąć, że sąd jest zobowiązany dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (por. orz. SN z 15.02.1974r., II CR 817/73, niepubl., 18.02.1974r., II CR 5/74, Biul. SN 1974, nr 4, poz. 64). Odmienne stanowisko oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z ich nie byłoby takiego samego zdania jak strona. Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (tak też SN w orz. Z 04.08.1999r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807).

W ocenie Sądu strona pozwana nie przedstawiła żadnych nowych wniosków, ani argumentów uzasadniających powołanie trzeciego biegłego w niniejszej sprawie, powtarzając zgłaszane dotąd argumenty i zarzuty.

W tej sytuacji Sąd uznał, iż przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego M. S., określającego koszt przywrócenia auta do stanu sprzed szkody przy przyjęciu średnich stawek rynkowych stosowanych na lokalnym rynku oraz sposób zalecany przez producenta pojazdu, stanowił miarodajną podstawę dla określenia wysokości należnego powodowi odszkodowania. Sąd zważył przy tym, że strona powodowa nie złożyła żadnych zastrzeżeń co do obliczonej przez biegłego wysokości szkody, a strona pozwana zgłosiła w zakreślonym - pod rygorem pominięcia w toku dalszego postępowania - terminie jedynie zastrzeżenia co do ujęcia w kosztorysie lampy i tarczy koła. Nie kwestionowała natomiast innych elementów opinii, w tym co do przyjętych wartości i cen.

Opinia biegłego M. S. znalazła potwierdzenie w opinii biegłego T. O., który ocenił wysokość kosztów przywrócenia auta do stanu sprzed kolizji na nieznacznie wyższą nawet kwotę. W konsekwencji Sąd oparł rozstrzygnięcie co do wysokości szkody na opinii biegłego M. S., jako niekwestionowanej co do rachunkowej wysokości i przyjętych metod przez żadną ze stron.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd przyjął, że koszt naprawienia auta wynosił 27.435,01 zł. Pomniejszając tę kwotę o 10.246,22 zł z tytułu już wypłaconego odszkodowania, ustalono, że zgłoszone roszczenie tytułem dopłaty do odszkodowania zasługuje na uwzględnienie w części co do kwoty 17.188,79, o czym orzeczono jak w pkt I wyroku i oddalając powództwo w pozostałym zakresie jak w pkt II wyroku.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a także art. 817 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którymi zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

O kosztach jak w pkt III wyroku orzeczono na podstawie art. 100 zd.2 k.p.c., w związku z art. 108 § 1 kpc. Rozstrzygając o zasadach ponoszenia kosztów Sąd zważył, że powodowie ulegli tylko co do nieznacznej części swego żądania.

Ogół kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową wynosił 3.992,- zł na co składały się:

- opłata od pozwu w kwocie 892,00 zł
- koszty zastępstwa procesowego strony powodowej w kwocie 2.400,00 zł (§ 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j. t. Dz. U. z 2013r., poz. 490).
- wykorzystana zaliczka na koszty wynagrodzenia biegłego w kwocie 700,00 zł.

O kosztach postępowania jak w pkt IV wyroku Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 108 § 1 kpc, art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 83 ust.2 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr

167, poz. 1398 z późn. zm.) i nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 968,17 zł tytułem wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków na wynagrodzenie biegłych.